

DROMENJAGER

BAILEY SPADE: BOEK 2

DIMA ZALES

Dit is een fictief boek. Namen, personages, plaatsen en incidenten zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt, en elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, zakelijke vestigingen, evenementen of locaties is puur toeval.

Copyright © 2024 Dima Zales en Anna Zaires
www.dimazales.com/book-series/nederlands/

Alle rechten voorbehouden.

Behalve voor gebruik in een recensie, mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden gereproduceerd, gescand of in gedrukte of elektronische vorm worden verspreid.

Gepubliceerd door Mozaika Publications, een imprint van Mozaika LLC.

www.mozaikallc.com

Omslag door Orina Kafe
www.orinakafe.design

Vertaling: Missy Veerhuis

Gedrukt ISBN: 9789465013046

HOOFDSTUK EEN

IK STA OP het oppervlak van een kalme zwarte oceaan, met een vurige, boos uitziende lucht boven mijn hoofd. Zes mensachtige figuren sprinten naar me toe; hun vreemde voeten laten ze eruitzien alsof ze op hun tenen over het water gaan. Hun rechter wijsvingers hebben zwaardachtige klauwen en ze missen neuzen en ogen. Sowieso ontbreekt er van alles aan hun hoofden — geen haar, geen oren, alleen een babyzachte huid en een enorme mond in het midden waar het gezicht zou zijn. En alsof dat nog niet griezelig genoeg was, begint de gruwel die het dichtst bij me staat te krijsen als een kat die krols is.

Tot mijn schrik besef ik dat hij iets zegt.

“Jij!” schreeuwt het schepsel. “Ben je niet dood?”

Ik staar ernaar. “Waarom zou ik dat zijn? Wat ben je? Waar ken je me van?”

Het schepsel haalt met zijn zwaardklauw naar me

uit en ik duik weg om te voorkomen dat ik mijn hoofd verlies.

“Blijf staan!” krijst het monsterlijke schepsel. “Als ik je nu dood, zal de meester blij zijn.”

Ja, tuurlijk. Een aanhangselachtig iets strekt zich uit van mijn pols en verandert op tijd in een harig zwaard om de volgende aanval van de zwaardklauw af te weren. “Welke meester?” eis ik terwijl ik uithaal en snij.

Mijn tegenstander is doormidden gespleten voordat hij kan antwoorden.

Een tweede schepsel bereikt me en zwaait met zijn zwaardklauw. “Meester haat je!” krijst het terwijl ik afweer. “Je bestaan is een vloek.”

Ik sla terug met mijn harige mes en begraaf het in de borst van mijn tegenstander. “Ik, een vloek?” Ik trek het mes eruit. “De pot verwijt de ketel dat hij zwart ziet.”

De tijd om over hun meester te praten moet voorbij zijn. De volgende twee aanvallers komen met nog meer geweld op me af. Hun klauwen hakken en snijden zonder enige strategie, waardoor ze een gemakkelijke prooi zijn voor mijn harige mes.

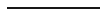
De volgende twee zijn voorzichtiger. Ze omcirkelen me zwiingend, op zoek naar een opening.

Ik maak een schijnbeweging, en hak dan een hoofd eraf. De volgende tegenstander duikt onder mijn mes door, door op het water te hurken. Terwijl ik eroverheen toren, slaat hij met zijn klauw naar voren en steekt me in mijn dij.

Ik spring schreeuwend van de pijn achteruit. De geraakte spier brandt pijnlijk.

Het monster gaat voor de dood, maar ik weer af. Met een krijsend geschreeuw haalt hij weer uit — en zijn klauw doorboort mijn schouder.

Ik negeer de duizelingwekkende golf van pijn, zwaai met mijn mes en snij zijn hoofd er in één keer af.

IK BEN IN een enorme vorstelijke lobby met roodgroene muren en geelblauwe marmeren vloeren, de rijkelijk smakelijke geur van manna vult mijn neusgaten terwijl er onmogelijk gevormde objecten voor mijn ogen zweven.

Mijn droompaleis. Ik heb het gehaald.

Het bloed stroomt nog steeds uit mijn dij en schouder. Pucking puck. Die subdroom was erger dan andere. Als er nog een monster was geweest, dan zou ik iedereen in de wakkere wereld proberen te doden. Het is maar goed dat ik mams dokter heb gevraagd om zich op die mogelijkheid voor te bereiden. Als ik in een moorddadige stemming uit mijn droomwandelende trance was gekomen, dan had hij me met de hulp van de stoere bewakingsagenten die hij mee had genomen kunnen overmeesteren — of me knock-out kunnen slaan met wat er in zijn spuit zit.

Nou, het goede nieuws is dat niets van dat alles nu nodig is, want ik ben veilig in de droomwereld. Ik

verlaat mijn lichaam, genees het, geef mezelf een vurige haarmake-over en spring terug in mezelf.

Pom verschijnt naast een van de onmogelijke vormen. Hij is een looft, een symbiotisch wezen dat permanent aan mijn pols vastzit en dat hier in de droomwereld ook mijn metgezel is. Met de grootte van een grote vogel, met gigantische lavendelkleurige ogen, driehoekige puntige oren en donzige vacht die van kleur verandert om bij zijn emoties te passen, hoort hij in het woordenboek meestal thuis naast het woord ‘schattig’.

Momenteel is hij echter effen zwart en zijn oren hangen. “Ik heb per ongeluk je gedachten weer gelezen,” bekennt hij schuldig. “Je bent hier om Lidia wakker te maken, nietwaar?”

Me aan mijn belangrijke missie herinnerend, ga ik de lucht in, op weg naar de toren van slapers. “Dat klopt. Mam zat vast in een niet-REM-slaap — vandaar de subdroom die we net hebben ervaren.”

Hij vliegt huiverend om me heen. “Griezelig.”

“Absoluut. Maar hé, dit keer was je een zwaard.” Ik demonstreer dat door het wapen na te maken dat ik net heb gebruikt. “Had je enig idee dat het eigenlijk een droom was?”

Hij wordt nog donkerder zwart. “Nee. Ik leefde gewoon in het moment en twijfelde er niet aan dat ik dat zwaard was — hoe raar dat ook klinkt.”

“Hetzelfde geldt voor mij. Ik had geen idee dat ik droomde.”

Pom cirkelt rond mijn hoofd. “De wezens spraken deze keer.”

Dat hadden ze inderdaad gedaan. Wat raar. Ik denk terug aan alle andere subdromen die ik heb meegemaakt en de bizarre, angstaanjagende wezens die ik erin heb ontmoet. “Misschien hebben ze altijd geprobeerd te praten,” zeg ik. “Maar deze keer hadden ze een mond waardoor we hen konden begrijpen.”

Poms vacht krijgt een lichtoranje tint. “Waar komen subdromen vandaan?”

Ik vertraag mijn vlucht. Hij heeft een vraag gesteld waar ik veel over na heb gedacht, zonder ooit met een bevredigend antwoord te komen. “Ik weet het niet. Ik heb ze subdromen genoemd, omdat ik denk dat ze dieper uit het onderbewustzijn komen dan gewone dromen.”

“Wiens onderbewustzijn, dat van jou of dat van de dromer?”

“Goeie vraag.” Ik riep de wezens op uit de subdroom die ik ervoer toen ik Bernards niet-REM-slaap binnenviel — degenen die eruit zagen als te grote bacteriën en virussen. “Theoretisch gezien kunnen dit mijn angsten voor besmetting zijn die tot leven zijn gekomen.”

Pom kijkt naar hen terwijl ik de wezens herschep die ik in Gertrude’s subdroom tegenkwam — gigantische naakte molratten met tentakels die op wrattenzwijn-spinhybriden reden. “Niets aan deze berijders past in dat patroon,” zeg ik, terwijl ik ze

bestudeer, “dus het kan iets zijn dat Gertrude heeft verzonnen.”

Pom zweeft voor mijn gezicht. “Dus je denkt dat het je moeder was die de monsters creëerde die we zojuist hebben verslagen?”

“Zou kunnen. Hoewel ik de implicaties niet leuk vind.”

Hij knippert naar me.

“De monsters zeiden dat hun meester me haatte,” leg ik uit. “Als mam ze had gemaakt, dan zou zij hun meester zijn, toch?” Ik bereik de glazen toren van slapers en vind het nisje waar mama’s gestalte zich bevindt nu ik haar in REM-slaap heb gedwongen. “Ik weet dat we die ruzie hadden voor haar ongeluk,” ga ik verder terwijl ik er naartoe vlieg, “maar ik hoop dat ze niet *echt* het gevoel heeft dat mijn bestaan een vloek is — wat dat ook betekent.”

Pom vliegt naast me. “Je voelt je slecht over die ruzie, nietwaar?”

“Natuurlijk. Ik liet mam denken dat ik haar dromen zou binnenvallen, iets wat ze me liet beloven nooit te doen. *Daarom* was ze zo overstuur geraakt en was ze naar buiten gestormd. Haar ongeluk zou zonder mijn grote mond niet gebeurd zijn.”

Pom wordt grijs, een voor hem zeldzame kleur. “Je wist niet wat er zou gebeuren.”

“Waar.” Ik haal diep adem om de zware opzwellings van emoties te onderdrukken die altijd worden gegenereerd als ik aan mams ongeluk denk. “Hoe dan ook, het maakt nu niet uit. Ik breek mijn belofte.”

“Om haar leven te redden.”

“Ja.” Buiten, in de wakkere wereld, bevindt mama zich in een vreemde coma-achtige slaap, één waar noch Isis, een krachtige genezer, noch dr. Xipil, een zeldzame kabouterspecialist, haar uit kon krijgen. Het enige wat overbleef om te proberen was om in haar dromen te gaan en haar van binnenuit wakker te maken.

Hopelijk zal ze het begrijpen en het me vergeven.

Ik ga haar nis binnen en land naast het bed. Tot mijn verbazing is er geen wolk van een traumalus boven haar hoofd te zien — iets waarvan ik altijd had vermoed dat ik die zou vinden als ik in haar droomwandelde. Vóór het ongeluk had ze alle symptomen vertoond die ik bij mijn cliënten met de meeste problemen heb gezien.

“Ik weet zeker dat ze je zal vergeven,” zegt Pom wijs, terwijl hij achter me landt. “Het belangrijkste is dat je jezelf vergeeft. Mijn ervaring is dat dat moeilijker is.”

Ik draai me om om te zien of hij een grapje maakt, maar hij heeft nog steeds die deprimerende grijze kleur. “Over welke ervaring heb je het? Wat heb je jezelf ooit moeten vergeven?”

Zijn schattige gezichtje verdraait zich in een ellendige uitdrukking en zijn oren gaan hangen. “Ik heb me permanent aan je gehecht zonder je toestemming te vragen.”

Dat had hij inderdaad gedaan. Ik had zeker niet verwacht dat ik met een symbiont zou eindigen toen ik een mooft aaide — een koeachtig wezen waar een looft

normaal gesproken op leeft — in een dierentuin op Gomorrah. Ik kan me mijn leven zonder hem niet voorstellen.

“Schatje.” Ik grijp hem vast en breng hem op ooghoogte. “Ik heb je al gezegd dat ik je niet van me af zou willen halen, zelfs niet als ik dat zou kunnen.”

De punten van zijn oren veranderen in een lichte tint paars. “Dat heb je tegen me gezegd toen je dacht dat je geëxecuteerd zou worden. Meen je het nog steeds nu je weet dat je zult blijven leven?”

“We zijn symbionten voor het leven,” zeg ik plechtig. “En dat je het niet vergeet.”

De rest van Pom wordt paars en hij grijnst. “We zijn een goed paar symbionten, nietwaar?”

“Ik zou niet weten wat ik zonder je zou moeten.” Ik kus zijn harige voorhoofd en zet hem neer. “Wat dacht je ervan dat ik ga doen waarvoor ik hier ben gekomen?”

We kijken allebei naar mama. Haar mooie gelaatstrekken lijken zo vredig in haar slaap.

“Wil je wat privacy?” vraagt Pom.

“Alsjeblieft.” Mam is vier maanden geleden in coma geraakt. De kans dat ik zal gaan huilen als we elkaar eindelijk spreken, is vrij groot, en als hij dat ziet, dan kan Pom van streek raken.

Hij verdwijnt onderdanig.

Ik leg mijn hand op mams voorhoofd. “Het spijt me,” fluister ik. “Als ik je had kunnen redden zonder mijn belofte te breken, dan zou ik dat doen.”

Terwijl ik mezelf schrap zet, duik ik in haar droom.

HOOFDSTUK TWEE

MAM STAAT IN een onbekende keuken iets te snijden, terwijl een versie van mij als kind een pakje manna opent.

Mijn jongere zelf lijkt ongeveer vijf te zijn en moet door mams herinneringen zijn gefilterd. Ik betwijfel dat ik *zo* schattig was, en ik ben sceptisch over die onschuld in mijn ogen. Hoewel ik me niets herinner van toen ik jonger was dan zeven, kan ik niet *zoveel* veranderd zijn.

Een deel van me is teleurgesteld. Mijn droomwandelaarkrachten laten me zien of een droom gebaseerd is op een herinnering, en dat is hier niet het geval. Het zou een kans zijn geweest om iets van mijn vroege jaren te ontdekken — een van mams vele taboeonderwerpen.

Mam begint met grotere intensiteit te snijden.

Iets weerhoudt me ervan mijn keel te schrapen om haar over mijn aanwezigheid te informeren. Hoe graag

ik ook met haar wil praten, nieuwsgierigheid en een zekere intuïtie leiden me ertoe om voorlopig alleen te observeren. Ik word onzichtbaar — en net op tijd.

Ze grijpt het mes zo hard vast dat haar knokkels wit worden, en mam haalt uit naar de kleine ik.

Wat de puck?

Mams gezicht is een onherkenbaar masker van haat als ze de kleine ik in het hart steekt. Mijn kind-ik schreeuwt van de pijn — dat is het enige dat mijn geschokte zucht bedekt.

Ik schakel mijn geluiden uit en adem diep in om mezelf te kalmeren.

Het is maar een droom. Dromen kunnen chaotisch en gek zijn. Dit betekent niet dat mam me wil vermoorden.

Wat ik net zag, hoeft geen uiting te zijn van mams woede over onze ruzie.

Er begint een nieuwe droom.

We zijn in ons appartement op Gomorrah. Mam kijkt toe terwijl een tienerversie van mij in het midden van de kamer staat met een VR-headset op haar hoofd. Terwijl ik om me heen kijk, merk ik iets merkwaardigs op — een aantal ramen om ons heen zijn zwart.

Ik ben dit concept van een zwart raam voor het eerst in de notities van Leal tegengekomen, de vermoorde droomwandelaar van de Raad van New York. En in de dromen van Nina, de telekineticus, ben ik er meer over te weten gekomen. Ze fungeerden voor de genoemde droomwandelaar als een soort geheugenopslag. Nina zelf had een nare

herinnering die ze Leal achter een zwart raam had laten opsluiten.

Is dat het geval voor mama? Zijn deze ramen van gebeurtenissen die zij, of iemand anders, uit het geheugen heeft gewist? Het kan verklaren waarom ze geen traumalus had. Wat haar dwarszit, kan achter de zwarte ramen verstopt zitten.

Voordat ik deze gedachtegang verder kan volgen, verschijnt dezelfde blik van haat op mams gezicht, en ze tackelt het onbewuste tienermeisje als een NFL-linebacker en ze duwt haar met al haar kracht.

Mijn tiener zelf vliegt naar een van de gewone ramen. Met haar armen zwaaiend stort ze door het glas en valt op de stoep ver beneden.

Wat. Voor. De. Duivel?

De droom verandert weer. Deze versie van mij ziet eruit als tien of zo, en ze slaapt. Mam torent met diezelfde angstaanjagende uitdrukking op haar gezicht over haar heen.

“Zeg me alsjeblieft dat je gewoon in haar wilt droomwandelen,” fluister ik, maar ze kan me niet horen. Mijn stem is nog steeds uitgeschakeld.

Mam pakt een kussen en legt hem over het gezicht van de slapende mij, haar verstikkend.

Puck.

Ik geef mezelf de mogelijkheid om weer geluiden te maken en zichtbaar te worden.

“Mam,” zeg ik gespannen. “Ik denk dat je in een helse nachtmerrie vastzit.”

Tenminste ik hoop dat dat is wat er gebeurt. Het is

onmogelijk dat ze het leuk vindt om me steeds weer zo te vermoorden. Ik was als dochter niet zo irritant.

Verwarring vervangt haat op mams gezicht.

“Je droomt,” zeg ik snel. “Dit —”

“Je droomwandelt in me!” Mam ziet er woedend genoeg uit om deze keer de echte versie van mij te doden.

Instinctief trek ik me terug. “Je begrijpt het niet. Ik had geen keus.”

Ze wijst met haar hand naar me en een boog van bliksem schiet vanuit haar vingers in mijn hoofd.

Ik heb het gevoel dat iemand me in een citroen heeft veranderd, me droog heeft geperst en het overgebleven vlees heeft geschild en tot een smoothie heeft gemixt.

Ik doe mijn mond open om te schreeuwen, maar het is te laat.

Ik ben niet meer in de droomwereld.

HOOFDSTUK DRIE

IK BEN TERUG in de ziekenhuiskamer, met dr. Xipil en de stoere bewakingsagenten die me aandachtig in de gaten houden, klaar om me te overmeesteren voor het geval ik een psychotische moordenaar word.

Ik plak een glimlach op mijn gezicht, ook al word ik gek. Het laatste wat ik nodig heb, is dat dr. Xipil me neersteekt met die spuit die hij vasthoudt.

“Wat is er gebeurd?” vraagt hij met een bezorgde uitdrukking.

“Het werkte niet,” zeg ik en ik leg mijn hand terug op mams voorhoofd. Die is vreemd klam. “Ik ga het opnieuw proberen.”

“Wacht —”

De bezwaren van de kabouterdokter blokkerend, dwing ik mezelf terug naar mama’s dromen te gaan.

Er gebeurt niets.

Huh.

Ik raak mijn harige polsbandje aan — Pom — en

probeer om op die manier in de droomwereld te komen.

Niets. Er is geen geur van ozon, geen gevoel van vallen dat gepaard gaat met de overgang naar een droomwandellende trance. Ik kan net zo goed een steen aanraken.

Ik pak mams hand vast en probeer het harder. Nog steeds niets. Uiteindelijk moet ik het accepteren: de gewelddadige uitzetting uit de droomwereld die mam op me heeft uitgevoerd, heeft me voor vandaag van mijn krachten beroofd.

Ongelooflijk.

Ik wist niet dat zoiets mogelijk was — of dat mama dat kon doen. Over het algemeen lijken haar droomwandellende krachten veel sterker dan de mijne.

Wat extra verbazingwekkend is, is dat mam zo sterk is ondanks dat ze hier al zo lang als ik me kan herinneren op Gomorrah heeft gewoond. Wij Cognizanten verliezen langzaam onze krachten, tenzij we regelmatig naar Andere Werelden reizen waar mensen wonen, zoals de aarde.

Dr. Xipil werpt een blik op de bewaker die het dichtst bij me staat. “Weet je zeker dat je in orde bent?”

Puck. Hij is bang dat ik moorddadig ben.

Ik dwing nog een glimlach op mijn lippen. “Het gaat prima. Ik ben gewoon teleurgesteld dat ik gefaald heb.”

“Zoals ik je probeerde te vertellen, heb je niet alleen gefaald.” De dokter knikt naar de schermen die mama’s hartslag en hersenactiviteit in de gaten houden. “Je

droomwandeling heeft haar vitale functies door het dak laten gaan.”

“Wat?” Ik kijk naar de monitoren en wens dat ik een medische opleiding had. Ik weet veel van slapen, maar niet van veel anders. “Hoe?”

“Ik weet het niet, maar ze had een gevaarlijk snelle hartslag, kortademigheid, overmatig zweten en beven — alle tekenen van een nachtelijke paniekaanval, maar zonder het ontwaken dat meestal volgt.”

De moed zakt me in de schoenen als ik naar mama kijk. Haar voorhoofd is bezweet en haar gebronsde huid heeft een grijze tint. “Dus wat moet ik doen?”

Dr. Xipil past zijn ademhalingsmasker aan, een apparaat dat alle kabouters vanwege hun anatomie dragen. “Nou... het is een uniek geval. Je krachten zijn misschien nog steeds de beste manier om haar wakker te maken, maar misschien wil je haar lichaam een dag of twee laten herstellen voordat je iets anders probeert.”

Ik haal diep adem. “Eerlijk gezegd weet ik niet of het de moeite waard is om het opnieuw te proberen.” Ik leg mijn theorie uit dat mam veel krachtiger kan zijn dan ik.

Hij gebaart dat de bewakers kunnen vertrekken. “Misschien kun je de volgende keer met haar praten?”

“Ik heb het je al verteld, ze wil niet dat ik in haar droomwandel.” Ik kijk naar mama, mijn borst knijpt zich samen van het schuldgevoel als ik de asgrouwe kleur op haar gezicht zie. “Misschien had ik moeten luisteren.”

Dr. Xipil stelt zijn masker bij. “Ik zal zien wat we aan onze kant kunnen doen. Ondertussen moeten we wat van de levensondersteuning opnieuw bevestigen.”

Om mijn pols kleurt Pom zwart en weerspiegelt deze keer mijn emoties. Ik slik tegen de bittere brok in mijn keel. “Ik begrijp het.”

“Misschien moet je ook met een slaapexpert praten,” zegt de arts. “Of een andere droomwandelaar zoeken.”

Ik knipper met mijn ogen naar hem. “Ik ken geen andere droomwandelaar.” Er zijn er niet echt veel.

Hij kijkt me speculatief aan. “In dat geval, heb je ooit van dr. Cipactli gehoord?”

Ik schud met mijn hoofd.

“Hij is een slaapexpert met een geweldige reputatie. Hij leidt de ZIZZ-slaapkliniek.” Dr. Xipil tilt zijn kin op. “Niet echt verrassend, want hij is een medekabouter.”

Ik ben echt onder de indruk. “Nog een kabouter op medisch gebied?”

Dr. Xipil zucht door zijn masker. “Ik was net zo verbaasd als jij. Ik weet dat ik een uitschieter ben. Ik ben arts geworden toen ik mijn ouders aan een zeldzame genetische ziekte verloor. Toch kan ik zelfs niet begrijpen waarom een medekabouter van alle dingen de slaap zou willen bestuderen.”

Dat kun je wel zeggen. Kabouters gedijen meestal in technologie-zware velden. Mijn vriendin Itzel is bijvoorbeeld geobsedeerd door ruimteverkenning en allerlei soorten gadgets, en haar beroemde grootvader,

Cadmael, heeft de Vega-reactoren uitgevonden die alles op Gomorrah laten draaien.

“Ik zal met die dr. Cipactli gaan praten,” zeg ik.

“Geweldig.” Dr. Xipil maakt wat gebaren in de lucht. “Ik heb je net zijn informatie gestuurd.”

“Dank je. Kun je het ook mondeling aan me geven? Mijn communicatie is dood en ik heb hem nog niet vervangen.” Eerlijk gezegd werd mijn communicatie verpletterd door een vampier op aarde, maar wie houdt het bij.

Dr. Xipil vertelt me waar ik heen moet en voegt eraan toe, “Ik zal onmiddellijk na mijn vertrek met dr. Cipactli praten en hem alle informatie over je moeder sturen.”

Ik bedank hem nogmaals en hij verlaat de kamer. Ik grijp mams hand weer vast. “Dag,” zeg ik zachtjes tegen haar. “Ik zie je snel, oké?”

Er is geen antwoord. Met een zwaar hart ga ik naar buiten.

TERWIJL IK LANGS de verpleegsters in de gang loop, denk ik na over waarom mama me in haar droom bleef vermoorden. Het beste antwoord dat ik kan bedenken is dat hoewel ik onzichtbaar was, ze mijn droomwandelande aanwezigheid had gedetecteerd en dat haar boos had gemaakt. Ik had haar mijn hele leven beloofd dat ik *niet* in haar dromen zou komen.

Maar waarom vermoordde ze me op verschillende

leeftijden? Waarom had ze me er niet uitgeduwd zoals ze deed toen ik mijn aanwezigheid bekend maakte?

Wat nog belangrijker is, moet ik haar wensen respecteren en niet teruggaan?

Ik probeer me voor te stellen om haar voor onbepaalde tijd aan die machines vast te laten zitten, en alles in me komt bij die gedachte in opstand. Zelfs als ik aan het geld kan komen om haar op lange termijn in het betaalde ziekenhuis te houden, dan zal ze uiteindelijk wegwijnen, of ze nou wel of niet aan de machines ligt. Als ik haar niet wakker maak, dan is ze zo goed als dood.

Dus dat is dat. Tenzij de slaapexpert een andere oplossing kan bedenken, zal ik een manier moeten vinden om meer kracht te krijgen, terug te gaan en weer proberen om haar wakker te maken. Ik heb zelfs een idee als het om het verzamelen van kracht gaat —

De deuren van het ziekenhuis gaan open en ik kijk om me heen.

Dit is het gezondheidsdistrict, zo genoemd vanwege de vele betaalde ziekenhuizen, farmaceutische bedrijven en onderzoekscentra rondom. Het lijkt vaag op Gardens by the Bay in Singapore, omdat de waterverzamelende bomen hier veel op de Supertrees daar lijken.

Mijn bestemming is te lopen, dus ik baan me een weg door de drukte van collega-Cognizanten. Na de aarde is het zien van zoveel niet-menselijke voetgangers een beetje schokkend, vooral als ik een paar weerwolven in hun dierlijke vormen zie.

Het gebouw waar de slaapkliniek staat, is klein en doet me aan de Freedom Tower in New York denken. Ik ga naar binnen en neem de lift naar de verdieping van de slaapkliniek. Een elfensecretaresse vertelt me dat ik pas voor morgenmiddag een afspraak kan maken met dr. Cipactli, hoe dringend mijn probleem ook is.

Binnensmonds vloekend bij de vertraging, verlaat ik het gebouw en zoek de dichtstbijzijnde winkel waar ik een vervangend communicatieapparaat kan kopen; zonder dat voel ik me als een holbewoner.

“Wil je het nieuwste model bekijken?” vraagt de uberverkoopster me met een megawatt-glimlach.

Ik kijk om me heen. “Is er een plek waar ik mijn cc-saldo kan controleren?”

Ze knikt naar een spiegel in de buurt en ik realiseer me dat het een vermomd scherm is.

Ik loop naar het scherm, authentickeer mezelf en kijk naar mijn geld.

Wacht eens even. Het is veel meer dan ik had verwacht.

Het duurt niet lang voor ik weet wat er is gebeurd. Valerian heeft me bijna het dubbele van het bedrag betaald dat we hadden afgesproken. Wauw. Hij heeft me eerder bonussen gegeven voor goed werk, maar nog nooit zoveel.

Zodra ik mijn communicatie heb, moet ik hem bedanken. Met dit bedrag kan ik mams openstaande rekeningen betalen en heb ik nog steeds genoeg over

om het nieuwste, duurste model communicatie te overwegen.

“Laat het me maar zien,” zeg ik tegen de ubervrouw.

Ze haalt een strak uitziend communicatieapparaat tevoorschijn dat ik nog nooit eerder heb gezien en opent hem als een schelp — nog een nieuwigheid.

In de communicatie zitten bijna onzichtbare oortelefoons, twee contactlenzen en tien clip-on nagels.

Ik bekijk het allemaal met ontzag. “Ik heb gehoord dat deze in ontwikkeling waren, maar ik wist niet dat ze al uit waren.”

Mijn laatste set communicatie was aan een speciale bril en handschoenen gekoppeld, dus ik kon ze niet openlijk op aarde gebruiken. Dit is veel onopvallender.

“Doe ze in,” zegt ze met een wetende grijns.

Ik pak de contactlenzen en trek dan mijn hand terug. “Zijn ze nieuw?”

Ze houdt haar hoofd schuin. “Kom je uit een Andere Wereld?” Voordat ik haar kan vertellen dat ik lokaal ben, voegt ze eraan toe, “Deze communicaties hebben een ingebouwde hygieia — een reinigingstechnologie.”

Ik weet natuurlijk waar ze het over heeft. Hygieia is de reden waarom dingen als salmonella op Gomorrah zijn uitgestorven. Haar antwoord vertelt me ook dat het spul *eerder* in de ogen van andere mensen heeft gezeten — wat een probleem is, ook al weet ik dat mijn bezorgdheid niet rationeel is. Het is alsof je uit een

gesteriliseerd toilet op aarde drinkt — vies, althans voor mij.

Ze moet mijn gedachten lezen, want ze lacht wijs en haalt een verzegelde eenheid tevoorschijn.

“Ik beloof niet dat ik het zal kopen,” zeg ik met tegenzin.

“Dat is prima.” Ze geeft het aan me.

Oké. Ze weet dat de volgende klant mijn twijfels niet zal hebben.

Ik pak het apparaat uit alsof het een kerstcadeau is, doe de contactlenzen in en fluit. Ze zijn extreem comfortabel — als in, ik voel ze helemaal niet.

De verkoopster glimlacht breder. Ze weet dat ze me bijna aan de haak heeft.

De oortelefoons zijn geweldig. Eenmaal in mijn oren, is het onmogelijk om ze te zien, en ik kan nog steeds externe geluiden horen.

Ik houd de nageldingen tegen mijn nagels en ze klampen zich vast alsof ze gemagnetiseerd zijn. Het resultaat is helemaal niet slecht — een beetje alsof ik blauwe gelnagels heb op aarde.

“Zijn de gebaren hetzelfde als bij de handschoenen?” vraag ik.

Ze knikt, dus ik gebaar naar de communicatie om te activeren.

De gebruikelijke bolvormige iconen verschijnen in de lucht voor me. Met een bril leken deze op *Star Wars*-hologrammen, maar de contactlenzen maken alles scherper, bijna echt.

Ik gebaar naar de inlog-app en als ik er eenmaal in

zit, verandert de interface in de manier waarop ik hem eerder had ingesteld, met pictogrammen die eruitzien als onmogelijke vormen, zoals de Penrose-driehoek. Het geeft me het gevoel dat ik in de droomwereld ben.

Ik heb een heleboel berichten die staan te wachten, maar voordat ik ze controleer, breng ik de betaalapp naar voren en zeg, “Ik neem het.”

“Het was me een genoegen om zaken met je te doen.” De verkoopster grijnst haar breedste glimlach tot nu toe.

Terwijl ik naar buiten loop, controleer ik een aantal van mijn berichten. De meesten komen uit het ziekenhuis en zeggen dat ik de rekeningen moet betalen. Ik doe dat en dan maak ik een bericht voor Valerian. Hij speelt een belangrijke rol in mijn nieuwe idee over hoe ik meer macht kan verzamelen — dat zeg ik tenminste tegen mezelf.

Dit heeft niets te maken met wat er laatst bijna tussen ons gebeurde.

Helemaal niks.

Tot mijn teleurstelling reageert hij niet meteen. Hij antwoordt ook niet tegen de tijd dat ik in een auto stap. Nou, hij brengt de helft van zijn tijd op aarde door en de helft op Gomorrah, dus hopelijk is hij gewoon weg en negeert hij me niet.

De auto zet me af bij ons gebouw, een bescheiden wolkenkrabber met honderdvijftig verdiepingen.

Het appartement binnenstappen is een vreemde ervaring na weg te zijn geweest. Het eerste wat opvalt, zoals gewoonlijk, is hoe weinig persoonlijke details

mam hier had aangebracht. De muren zijn kaal en de keuken is onberispelijk schoon. Er zijn showrooms in meubelzaken met meer persoonlijkheid. Als ik mams slaapkamer binnen zou gaan, zou het nog saaier zijn — alleen muren en een bed. Soms vraag ik me af of mam dacht dat ze door te decoreren per ongeluk een geheim uit haar verleden aan me zou onthullen.

Ik ga mijn eigen kamer binnen. Net als in mijn virtual reality-interface — en droomwereld — heb ik veel kunst met visuele paradoxen en surrealistische scenario's. Een diavoorstelling van kunstwerken die aan M. C. Escher en Salvador Dalí van aarde doen denken zijn op schermen te zien die de muren van mijn kamer zijn. Op het oude draagbare scherm dat ik van mama heb geleend, zie ik de omslag van het leerboek over het ontwerpen van videogames dat ik aan het lezen was voordat mijn leven op zijn kop werd gezet. Mijn onopgemaakte bed zweeft dankzij magneten en supergeleiding een paar centimeter van de grond, en het ziet er belachelijk uitnodigend uit.

Ik denk dat die vier maanden zonder slaap nog steeds zwaar op me wegen.

Gapend kijk ik of Valerian heeft geantwoord.

Dat heeft hij niet gedaan.

Ik denk dat ik net zo goed de wachttijd kan gebruiken om wat slaap in te halen.

Ik programmeer mijn communicatie om luid te rinkelen als ik een bericht krijg, en ik zet een wekker zodat ik mijn afspraak met dr. Cipactli niet mis. Ik betwijfel of ik het laatste nodig heb — het zou

betekenen dat ik meer dan twintig uur zou slapen. Maar toch, voorkomen is beter dan genezen.

Ik raap een hygieiastaaf op, desinfecteer mezelf goed en plof op het bed. Onmiddellijk ontspannen mijn gespannen spieren zich. De beste traagschuimmatrassen van de aarde zijn een grap in vergelijking met de slimme bedden op Gomorrah. Ik heb het gevoel alsof ik in een wolk gehuld ben, met de zwevende sensatie die die illusie voltooit.

Het is niet verwonderlijk dat ik sneller onder zeil ben dan wanneer ik slaapgas had ingeademd.

IK WORD WAKKER met het geluid van een wekker.

Puck. Ik heb de hele dag geslapen, en nu moet ik me haasten om naar de afspraak met dr. Cipactli te gaan.

Ik gebruik met liefde mijn zeer hygiënische, milieuvriendelijke badkamer. Mijn minst favoriete deel van de aarde is al dat smerige water dat als onderdeel van het sanitair wordt verspild. Het enige water dat we op Gomorrah hebben, is het soort om te drinken dat uit de kranen komt, en ik drink het met verrukking. Vervolgens hygieia ik mijn lichaam en tanden, trek een onopvallend zwart shirt en donkere broek aan — een van mijn vele outfits gekalibreerd om zowel bij de mode op aarde en bij die van Gomorrah te passen — en haast me dan het gebouw uit. Eenmaal op straat haal ik wat manna en spring in een zelfrijdende auto.

Op de heerlijkheid kauwend, realiseer ik me dat ik

in meer dan twintig uur slaap geen enkele droom heb gehad. Over het algemeen voel ik me geweldig. Veel beter dan voordat ik had geslapen — wat me vertelt dat ik de volle twintig uur nodig had, zo niet meer.

De auto stopt en ik ga naar het kantoor van dr. Cipactli.

“Ik heb een afspraak,” zeg ik tegen de elfensecretaresse.

Met een beleefde glimlach drukt ze op een knop die ze alleen in haar VR kan zien. “Een momentje.”

Een paar seconden later, komt de grootste kabouter die ik ooit heb gezien uit het nabijgelegen kantoor. Kabouters worden in de adolescentie groot en krimpen dan naarmate ze ouder worden, dus dit exemplaar moet jong zijn — wat nog steeds tot duizend jaar oud kan betekenen gezien de typische levensduur van kabouters.

Net als de meeste andere kabouters moet hij een speciaal masker dragen vanwege de ademhalingsproblemen die ze ontwikkelen op werelden met lucht die ongeveer twintig procent zuurstofachtig is, zoals de aarde en Gomorrah. Volgens Itzel zijn deze ademhalingsproblemen wat kabouters in eerste instantie dreef om technologie te verkennen.

Dr. Cipactli's masker is ongebruikelijk omdat je onder het glanzende zwarte oppervlak niet echt veel van zijn gezicht kunt zien. Als Felix hier was, zou hij zeggen dat dit masker dr. Cipactli op Darth Vader laat lijken.

“Bailey,” zegt hij met een diepe stem die door het

masker vervormd wordt, wat de vergelijking met Darth Vader versterkt. “Aangenaam kennis met je te maken.” Hij strekt zijn hand uit in een aardse groet.

Het aangeboden aanhangsel negerend, buig ik — wat er meestal voor zorgt dat ik huid-op-huidcontact kan vermijden.

Het werkt. Dr. Cipactli trekt met zijn hoofd en zegt, “Kom maar naar mijn kantoor.”

Ik volg hem naar binnen en kijk eens goed.

Zijn slideshow-muurschermen tonen horrorfilmwaardige beelden die me aan de wezens herinneren die ik in subdromen heb ontmoet.

“Ik bestudeer nachtmerries,” legt hij uit, mijn schok opmerkend. “Daarom werd ik zo enthousiast toen dr. Xipil me over je zaak vertelde.”

Ik ga in een zwevende stoel zitten en sla mijn benen over elkaar. “Oh?”

Hij bekijkt me alsof ik een beroemdheid ben — of een exotisch insect. “Ik heb nog nooit een droomwandelaar ontmoet.”

Ik glimlach ongemakkelijk. “We zijn vrij zeldzaam.”

“Buitengewoon.” Hij zit achter zijn bureau. “Daarom hoop ik dat je, in plaats van te betalen, je krachten wilt laten zien.”

Betaling, juist. Dit is ook geen gratis ziekenhuis. Ik haal mijn benen uit elkaar. “Geen probleem. Het enige probleem is dat je een kabouter bent. Je bent niet de eerste die dit van me vraagt, en ik zal je hetzelfde vertellen als wat ik hun heb verteld: het kan wel of niet werken.”

Kabouters staan erom bekend immuun te zijn voor veel Cognizantkrachten. Vampierglamour werkt bij hen niet, bedriegers kunnen hun lot niet rechtstreeks beïnvloeden, illusionisten kunnen ze hun illusies niet laten zien, zieners kunnen ze in hun visioenen van de toekomst niet zien — en de lijst gaat maar door.

Dr. Cipactli knikt gretig. “De weerstand van kabouters tegen droomwandelen is de reden waarom ik dit wil proberen. Mijn grootmoeder vertelde me dat het zou werken als een kabouter toestemming gaf — maar ze heeft het niet verder uitgelegd. Toen ik eenmaal volwassen was, realiseerde ik me dat wat ze zei niet logisch was. Als ik slaap — en dus niet bij bewustzijn ben — hoe kan ik dan mijn toestemming geven?”

Hmm. Interessant. “Misschien moet je toestemming geven dat ik in je mag droomwandelen terwijl je wakker bent?”

“Misschien.” Hij wrijft over het kingedeelte van zijn masker. “Maar zou dat je niet voor altijd en eeuwig onbeperkte toegang tot mijn dromen geven? Of kan ik mijn toestemming intrekken nadat ik wakker ben geworden? Of misschien zelfs tijdens de droomwandeling zelf?”

Ik glimlach. “Nu ben ik nieuwsgierig om dit te doen.”

“Uitstekend.” Hij springt overeind. “Zullen we het nu meteen proberen?”

“Een momentje.” Ik draai me van hem af en gebruik Pom om de droomwereld in en uit te gaan.

Mooi. Mijn krachten zijn hersteld.

Ik keer me naar hem terug. “Nu is prima. Heb je een plek om te slapen?”

“Dit is een slaapkliniek,” zegt hij en loopt naar de deur.

Ik volg hem door een gang en een grote hal in, boordevol zwevende bedden. Op elk bed ligt een slaper. Aan sommige zit een infuus bevestigd, aan sommige niet. Vele zijn ook, als gevaarlijke gekken, aan hun bed vastgebonden.

Wat de puck?

Dan herken ik een van hen, en dan worden de dingen duidelijker.

Het is Gertrude, het raadslid van New York die me haat. Ze lijdt aan een aandoening die als een REM-slaapgedragsstoornis klinkt die slecht combineert met haar vermogen om koudvuur te geven aan iedereen die ze aanraakt. Dat moet ook met de andere vastgebonden patiënten aan de hand zijn: ze hebben een aantal gevaarlijke slaapstoornissen.

In ieder geval ben ik blij dat Gertrude deze kliniek heeft gevonden. Ik heb pas geleden ontdekt dat ze iemand om wie ze gaf in haar slaap had vermoord, dus het zou goed zijn als ze de hulp kreeg die ze nodig heeft. Ik hoop alleen dat ze niet wakker wordt en me ziet; ze haat me niet alleen omdat ik haar probleem met mijn droomwandeling niet kan oplossen, maar ik heb haar pas geleden bewusteloos geslagen en ze kan een wrok koesteren.

“Wat dacht je van hier?” Dr. Cipactli wijst naar een leeg bed.

Ik werp een behoedzame blik op Gertrude. “Ik zou het liever ergens doen waar het meer privé is.”

Begripvol knikkend leidt de kabouter me naar een lege kamer met een bed en medische apparatuur die me aan mams kamer doet denken.

“Zou dit werken?” vraagt hij.

“Zeker. Kun je op commando slapen, of heb je slaapgas bij de hand?”

“Iets nog beters.” Hij pakt een kleine gizmo. “Een medicijn dat ontwikkeld is voor mijn onderzoek. Laat een persoon meteen in de REM-slaap gaan.”

Huh. Klinkt als het medicijn die Leal, de droomwandelaar van de Raad van New York, aan het ontwikkelen was. Natuurlijk had het medicijn van Leal een bijwerking: wie het innam, werd nooit meer wakker. Ik neem aan dat dr. Cipactli’s medicijn niet zo werkt; anders sta ik op het punt deel te nemen aan de vreemdste vorm van hulp bij zelfdoding in de geschiedenis.

“Ik moet mijn masker afdoen om dit te gebruiken,” zegt hij ernstig. Er is een vreemde blik in zijn ogen — schaamte, misschien? “Wil je hem alsjeblieft weer op mijn gezicht plaatsen?”

Ik knik krachtig.

De kabouter gaat liggen en zet zijn masker af.

Arme jongen. Ik begrijp nu waarom hij een masker draagt dat zoveel bedekt. Hij moet een ongeluk hebben gehad of zoiets: de rechterkant van zijn gezicht is

vervormd door littekens die op een chemische brandwond lijken.

Hij richt de gizmo op zijn gezicht en activeert hem.

Er is een duidelijk gesis.

Het medicijn is geurloos en lijkt onmiddellijk in werking te treden. Zijn ogen beginnen achter hun oogleden snel te bewegen.

Ik hygieia zijn masker aan beide zijden en plaats het terug. Dan maak ik zijn blootgestelde onderarm schoon en plaats mijn vingers erop.

Daar gaan we. Ik sta op het punt om in een kabouter te droomwandelen.

HOOFDSTUK VIER

ER GEBEURT ALLEEN niets als ik mezelf dwing om naar binnen te gaan.

Wacht, nee. Er gebeurt *wel* iets. Iets vreemds.

Hoe meer ik mijn krachten belast, hoe meer ik het gevoel krijg dat ik een kleine stem in mijn hoofd heb. Het doet me denken aan hoe Pom met me communiceert als hij wakker is, alleen klinkt het niet als mijn harige vriend.

De stem lijkt te zeggen, *Wie ben je en wat wil je?*

Ik voel me stom, en doe wat ik zou doen als het Pom was. Mentaal antwoord ik, *ik ben Bailey. Je hebt me gevraagd om je dromen te bezoeken.*

Er komt geen mentaal antwoord; in plaats daarvan geeft iets toe en met een vleugje ozon stort ik in de droomwereld van de kabouter.

ZODRA IK IN mijn droompaleis kom, teleporteer ik naar de toren van slapers.

“Hoe ging het met Lidia?” vraagt Poms stem. Dan verschijnt hij beetje bij beetje, in een Cheshire-katmodus.

“Niet geweldig,” zeg ik en breng hem op de hoogte van wat er is gebeurd.

Hij kijkt naar een nis in de buurt. “En dat is de kabouterdokter?”

“Dat is hem.” Ik vlieg naar mijn doel, met Pom naast me.

Zodra hij het litteken op dr. Cipactli's gezicht opmerkt, worden zijn oren zwart. “Ik blijf buiten.”

“Oké dan.” Ik raak de onderarm van de kabouter aan en dwing mezelf om naar binnen te gaan.

Deze keer is er geen stem in mijn hoofd. Ik val gewoon in de droom van de kabouter.

EVEN DENK IK dat ik per ongeluk wakker ben geworden.

We zijn terug in dezelfde kamer waar dr. Cipactli ging slapen.

Natuurlijk, als het de wakkere wereld was, dan zouden er hier niet twee van mij zijn. De tweede ik heeft een wrede uitdrukking en heeft dr. Cipactli's nek in een doodsgreep.

“Je laat me geen keus,” zegt de kabouter hees en hij vormt een bal van bliksem met zijn handen.

Boem.

Met haar borst een verkoelde puinhoop, knalt de tweede ik tegen een muur en glijdt dood naar beneden.

Hé daar. Waarom droomt iedereen ervan om me te vermoorden?

De droom verandert weer.

Zonder masker en zonder zijn litteken staat een jongere dr. Cipactli naast een gigantische machine die uit stoommachines, hendels en zuigers bestaat die op technologie wijzen die nog primitiever is dan die van de aarde.

Een oudere kabouter schiet met een bliksembol op een deel van het apparaat — kabouters gebruiken hun kracht meestal om apparaten aan te drijven.

“De getalswaarden worden weergegeven door tandwielen,” zegt de oudste terwijl de bal op zijn doel af vliegt. “Elk cijfer van een getal heeft zijn eigen — “

Als de bal landt, ontploft er iets.

“Oh, nee!” schreeuwt de oudere kabouter.

Een sissende vloeistof spettert dr. Cipactli in het gezicht.

Terwijl hij schreeuwt, realiseer ik me dat deze nachtmerrie een herinnering is. Dit is hoe hij gewond is geraakt.

De droom verandert weer.

Deze keer is dr. Cipactli zijn huidige leeftijd, maar nog steeds zonder het masker en litteken. Nachtmerrieachtige wezens die op de beelden in zijn kantoor lijken, verschijnen overal om ons heen. Dit is helemaal geen herinnering.